

Не як у фільмах

КУПИТИ

Кілька щасливих місяців Вес зустрічався з дівчиною своєї мрії — Ліз. Але саме тоді, коли вони збиралися вирушити до Каліфорнійського університету, щоб разом поринути в студентське життя, у родині Веса сталася трагедія і він мусив повернутися додому. Усі сили хлопець поклав на те, щоб розібратися з проблемами, кинув навчання та порвав із дівчиною, щоб за два роки... Повернутися до коледжу Повернути Ліз Вес має план План провалюється Усе в минулому чи далі буде?

Книга «Не як у фільмах» — це продовження історії кохання Ліз і Веса, головних героїв роману «Краще, ніж у фільмах». Американська письменниця Лінн Пейнтер розповідає, як їхній чарівний корабель любові розбився об скелі реалій дорослого життя. Плин стосунків перериває трагедія, з наслідками якої хлопець намагається впоратися самотужки. Він хоче втримати кохану, а водночас розв'язати нові проблеми, але Вес обирає розставання з Ліз й залишається в рідному місті.

Після їхньої останньої зустрічі минуло кілька років. Парубок розібрався з усім і тепер має повернути Ліз, та чи вдасться йому?

Ромком «Не як у фільмах» Лінн Пейнтер втілює в сюжеті троп другого шансу для пари, шляхи якої колись розійшлися через негаразди дорослого життя. Не всім вдається подолати минулі образи та випробувати власну фортуна в лотереї кохання. Ліз і Вес — щасливці або ж люди, чия чарівна історія любові залишиться одним з епізодів прожитих днів?

Моїм любим шанувальникам історії
про кохання Веса і Ліз:
ця книжка з'явилася на світ лише задля вас —
і я безмежно вам вдячна

Новорічна ніч

Якби в п'ятнадцять років
я зустрів себе теперішнього,
то зацідив би в пах.

Підстава(Set It Up)

ВЕС

— Тут повнісінько народу.

— Я ж казав тобі, бро, — мовив Адам, запихаючи до рота жуйку й самовдоволено усміхаючись.

Ми прийшли на вечірку. З динаміків гриміла музика, і здавалося, що всі намагалися *перекричати* шум.

Я піднявся за Адамом і Ноа нагору до вітальні, де, схоже, зібралися всі, кого я знав зі школи. «От чорт». Люди були скрізь: сиділи на диванах, стояли тут і там, тож я миттю пошкодував, що вирішив вибратися з дому.

— Беннете!

З іншого краю кімнати до мене підбігла Алекс і міцно обійняла.

— З Новим роком, Бенедетті, — мовив я, ковтаючи грудку в горлі й обіймаючи Алекс у відповідь.

— Ну як ти? — запитала вона, і я зненавидів її усмішку, коли вона відсторонилася. То була одна з тих її співчутливих усмішок, ніби вона запитує, як я даю собі раду з тим, що моє життя перетворилося на лайно.

— Нормально, — відповів я, розриваючись між радістю, що мої друзі повернулися з коледжу («Вау, в мене знову є соціальне життя»), і певною відразою до спілкування.

Бо хоч усі й були привітні, я бачив, що їм мене шкода. Шкода через мого батька, через те, що я кинув коледж і більше не граю в бейсбол.

Я був до біса жалюгідний.

Відколи Ноа з Адамом повернулися з навчання, я щоразу відповідав *категоричним* «ні», коли вони намагалися кудись мене витягнути. Але

чомусь саме в новорічну ніч я здався. Мабуть, святковий настрій зробив мене поступливішим, про що я зараз жалкував.

Бо все не так, як раніше.

Востаннє, коли я бачився із цими людьми, у нас усіх були грандіозні плани на майбутнє.

І... що ж, у них вони досі є.

А от я, навпаки, різко звернув зовсім в інший бік.

Коли помер батько (усього за два тижні після мого переїзду в кампус Каліфорнійського університету в Лос-Анджелесі), я поїхав додому на похорон і більше не повернувся, бо вирішив кинути навчання і все, що обіцяло мені майбутнє. *Ніби в мене був вибір*. Тепер, коли минуло кілька місяців після батькового серцевого нападу, я остаточно застряг на повній ставці в продуктивній крамниці та ще й підробляв водієм в убері. Життя збіса чудове.

— Давай сюди — Майкл грає в Money Vet на кухні, — гукнув Ноа, вказуючи рукою. — Тут капець як гучно.

Money Vet, нова улюблена забавка на вечірках, була, по суті, грою на спір, але з грошовими ставками. Її вигадали хлопці, з якими я працював у крамниці. Коли я розповів про неї Адамові й Ноа, вони просто збожеволіли від захвату.

Я пішов за ними до кухні, узяв собі випивки і всівся за стіл.

— Ну нарешті, Беннете, — озвався Майкл з протилежного кінця столу, розтягуючи слова так, що одразу стало зрозуміло: він уже напідпитку. — Ти всі канікули просидів відлюдником.

Я зціпив зуби, почувши перші ноти старої пісні з альбому *Fearless*, що лунала в сусідній кімнаті. Ну звісно, на вечірці мала грати саме ця пісня. Стовідсотково в стилі мого нинішнього життя.

— Був зайнятий, — кинув я, підняв склянку й вихилив одним махом.

Я не те щоб *хотів* напиться, але й не намагався стримувати себе. Ми вже трохи розігрілися в Ноа вдома з його братом, тож у мене був непоганий старт.

— Ставлю п'ять баксів, що Беннет не докине звідси до кухонної мийки, — мовив Ноа, підсуваючи до мене порожню бляшанку й показуючи жестом на кухонну мийку.

— Приймаю, — відповів я і пожбурих бляшанку в бік раковини.

Вона відскочила від стільниці та брязнула об підлогу.

— Ти просто невдаха, — кинув він, а я витягнув з кишені п'ятидоларову купюру й поклав перед ним.

— Усе одно кращий за тебе.

— Джосс щойно приїхала, — сказав Ноа, прочитавши повідомлення на телефоні, — і привезла мені сендвіч з курятиною, оце кайф.

— Ставлю цей сендвіч з курятиною, що т...

Я затнувся, коли побачив її.

Вона. Була. Тут.

Чорт забирай.

Ліббі стояла у вітальні.

Мені вдавалося уникати її протягом усіх двох тижнів, що вона була вдома на канікулах, але тепер ми опинилися на одній вечірці.

У новорічну ніч.

«Ти це серйозно, Всесвіте?» Нині ввечері я відмовився від трьох різних тусівок, бо думав, що вона могла там з'явитися, але був упевнений, що на цій її точно не буде.

Не знаю: стало все навколо тихішим, чи гучнішим, розмитим, чи, навпаки, надто чітким — але я точно знаю, що всесвіт змінився, коли я поглянув на Ліз. Усе навколо розтеклося імпресіоністичними мазками й набуло розмитих фонових кольорів. Вона розмовляла з Джосс, усміхалася, і порожнеча, яку я відчув, коли подивився на неї, мій щемливий біль, не давали мені дихати.

Я не бачив її з того дня, як поховали батька. Ми ще кілька тижнів поспіль намагалися підтримувати стосунки на відстані, але потім я їх обірвав.

У мене не було вибору.

I can't breathe without you, but I have to...

Мені нестерпно кортіло підійти до неї, торкнутися, узяти за руку й повести на кухню, щоб разом сміятися з *Money Bet* і під'юджувати когось із присутніх на безглузді вчинки.

Але я більше не можу її торкатися, бо вона не моя.

Здавалося, тисяча спогадів про неї — як вона усміхалася, сміялася зі мною, лежала в моїх обіймах у кімнаті гуртожитку, — закружляли вихором і врзалися в мої легені, наче фастбол, що летить зі швидкістю дев'яносто миль на годину.

На ній був просторий чорний светр оверсайз, м'який на вигляд, спереду заправлений у картату спідницю. Вона була чудова у цих темних колготках і стильних черевичках, але поглядом я прикипів до засмаглого плеча, оголеного завдяки фасону светра, а ще до чорного контуру татуювання, що визирало з-під тканини.

Воно вабило мене.

Бо я знав це татуювання краще за своє власне. Можливо, тому що я не просто дивився на нього. Я досліджував його, обводив контури пальцями, цілував, вивчав ті чорнильні широти, наче тіло Ліз — мапа, а ці координати — моя провідна зоря.

You're the only thing I know like the back of my hand...

Чорт забирай.

— Ставлю три бакси, що ти не вгадаєш карту, — кинув я Адамові та, аби якось абстрагуватися, ухопив колоду, що лежала на кухонному столі. Був упевнений, що не витримаю спогадів і ті накриють мене з головою, якщо я далі дивитимуся на Ліз.

Та ще нестерпнішими за спогади були запитання, які не давали мені спокою щоразу, коли я думав про неї.

«Чи вона досі ходить читати на пляж? Чи бувала в нашій *бургерній In-N-Out*, відколи я поїхав? Які пісні додала до свого плейліста за перший рік у коледжі?»

І навіть не дозволяв собі замислитися, чи вона з кимось зустрічається.

Краще мені не знати.

Я видалив свої акаунти в соцмережах після того, як вирішив не повертатися до навчання, частково тому що знав: до кінця життя тільки й

робитиму, що стежитиму за нею, а ще через те що, чорт забирай, не міг запостити нічого вартого уваги. Поки друзі ділилися фотками зі студентських вечірок і готувалися до іспитів, було б просто супер викласти і шматочок свого життя, хіба ні?

«Сьогодні відпрацював дві зміни в продуктовій крамниці й навчився ремонтувати двигун вентилятора в опалювальному котлі. Тепер працює як новенький. #щасливчик».

— Приймаю. І це дама, — сказав, усміхаючись як довбень, Адам.

Я відкрив карту й показав валета:

— А от і не вгадав, синку.

— Ми теж хочемо грати.

Це Джосс зайшла на кухню і вмостилася на стільці між Адамом і Ноа. Вона поклала пакет зі швидкоїжею на стіл, тим часом Адам жбурнув мені три долари.

— Обожнюю тебе і цей сендвіч, — мовив Ноа, розриваючи пакет. — Страшне.

Я відчував, як усе моє тіло напружилося й загуділо, бо знав, що Ліз от-от з'явиться слідом за Джосс. Я не відривав погляду від карт, коли Адам сказав:

— Ну добре, Джо, ставлю п'ять доларів, що ти не перекажеш «Присягу на вірність» навпаки.

Коли вона почала, довкола залунали смішки й кпини, але я нічого не чув через оглушливий шум у вухах.

Я відчув, що на стілець біля Адама сіла Ліз. Руде волосся і аромат *Chanel N° 5*, що став моїм повітрям, наповнюючи легені й проникаючи в шкіру крізь пори. Я вперто відмовлявся подивитися на неї, — чорт забирай, я просто не міг, — але моє обличчя палало. Знав, що вона дивиться на мене.

«Чорт, чорт, чорт». Я почав тасувати карти. Джосс досі декламувала присягу.

— Гарна борода, Беннете, — тихо обізвалася Ліз, і її голос проник у мою кров, розтікаючись у всьому тілі.

Я глибоко вдихнув і зрозумів, що не можу не глянути на неї.

Я ж не міг її ігнорувати.

Підвів очі від карт і завмер, коли вона мені усміхнулася.

Бо її усмішка не змінилася.

То була та сама усмішка, від якої підкошуються коліна, таку усмішку вона подарувала мені, коли вперше сказала, що кохає мене, на автостоянці притулку для тварин в Огаллалі, штат Небраска. Червоні губи, сяйливі зелені очі, рожеві щоки...

«Хай йому трясця, у неї нема ненависті до мене».

Я ковтнув грудку в горлі, не знаючи, що робити, а тим часом у голові роївся мільйон запитань.

Чому вона не ненавидить мене? Вона ж плакала, коли ми востаннє розмовляли, заради всього святого.

Вона має ненавидіти мене.

«Що ж мені в біса тепер робити?»

Я навіть не помітив, що ми просто витріщаємося одне на одного, аж доки Ноа не сказав:

— Заради бога, дітки, знайдіть собі кімнату. Ставлю двадцятку, що Ліз і Вес не поцілуються.

На кухні запала тиша, така раптова, наче ляпас розтуленою долонею. Зніжковіння луною розкотилося по кухні, бо ніхто не знав, як реагувати. Перш ніж я оговтався від шоку й вигадав, як виправити ситуацію, Ліз підвела підборіддя й сказала:

— Приймаю.

Якби я стояв, то напевно похитнувся б від сили цього маленького слова із семи літер, що врізалось мені в груди, наче удар кулаком знизу. Я нічого не чув, окрім калатання серця, що гупало, немов бас-барабан у голові. Я дивився на яскраво-червоні губи, що усміхалися й провокували: поцілуй її.

Я стиснув зуби, а думки закрутилися шаленим вихором, бо ще ніколи я так сильно нічого не прагнув, як поцілувати її цієї миті. Жадав посадити її до себе на коліна і потонути в цілунку, у її теплі, якого не відчував, відколи вона востаннє помахала мені рукою з-за лінії контролю в аеропорту перед відльотом назад, у Лос-Анджелес.

Але я знав: якщо зроблю це — ми знову будемо разом. У мене забракне сили відпустити її ще раз, навіть якщо це буде найкращим рішенням для неї.

Насправді це й було найкращим рішенням.

Тож я ковтнув грудку в горлі, відсунув стілець і підвівся, дивлячись у її смарагдові очі.

— Я точно пас, — відрізав я, трохи шокований байдужістю, яка бриніла в моєму голосі.

Водночас у кожній клітині тіла вирувала буря емоцій.

Я вийшов із кухні, бо мені нецікаво було вислуховувати маячню, яку горлав Ноа мені вслід («Чого ти такий козел?»), або ту словесну прочуханку, яку Джосс неодмінно влаштує мені під час наступної зустрічі.

«Та пішли ви всі», — подумав я, прямуючи до чорного ходу. Потрібно було забиратися звідти до бісової матері.

Але опівночі, коли сидів самотою на терасі, втупившись у помаранчевий вогник сигари *Swisher*, поки всі в будинку кричали: «З Новим роком!» — я знав, що ніколи не пробачу собі того, який вираз обличчя був у неї після моїх слів.

Рекомендована література

Варіація

Незавершені справи

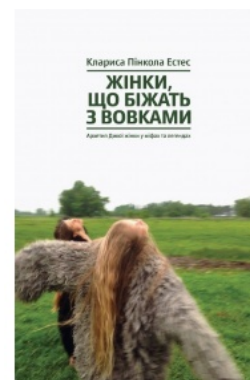
Останній лист

Найдорожче в житті

Святий. Книга 3

Жінки, що біжать з вовками. Архетип Дикої жінки у міфах та легендах

Перейти до категорії
Ромком

КУПИТИ